

Hitre jutásom története

Református családba születtem, református elemi iskolába jártam. Vallásoktatásban részesültem. A tanult zsoltárok, dicséretetek mély nyomot hagytak bennem. Ez a jó kezdet megtört, amikor 1948-ban az államosítás miatt a jó szellemű református iskolánk megszűnt. Az állami iskolában még ugyan lekonfirmáltam, de erről semmilyen emlékem nem maradt. Templomba ritkán jártam. A szívembe ültetett igemagvakat, a hitélet alapjait elfedték, háttérbe szorították a pártállam társadalmi hatásai, az ateista nézetek. Kioltani azonban nem tudták! Mindig tudtam, hogy van Gondviselőm, de csak veszély estén fordultam hozzá. Vétkeimre nem kértem Krisztustól bocsánatot, hanem emberi módon igyekeztem azt jóvátenni. Isten azonban nem mondott le rólam, hanem amit elkezdett kiskoromban, azt folytatta nyugdíjas éveimben.

A 90-es évek elején láttam egy filmet a tv-ben, amelyben csodálatosan énekelték a 42. zsoltárt: „Mint a szép híves patakra a szarvas kívánkozik...”. Ez az ének elementáris hatással volt rám, napokig a fülemben csengett a jól ismert dallam. A ráismerés boldog örömevel töltött el, ugyanis a református iskolában sokat énekeltük valamikor nagyon régen. Utólag úgy gondolom, hogy Isten vonzott magához, megszólított, hívott. Ugyanekkor belső készletést éreztem a biblia megismerésére. Valami hiányérzet volt bennem, illetve hiányzott Valaki. Érdeklődésemre konfirmációra való előkészítésen vettem részt, ahol sok kétely merült fel bennem. Az utolsó felkészítésen imádkoztam először a közösségben hangosan. Ekkor közvetlenül szembe kerültem a hatalmas Istennel, megláttam az Ő mindenhatóságát és vele szemben az én porszem voltomat. Porba sújtott az, hogy hogy mertem én kételkedni, hitetlenkedni. Elsírtam magam, de a következő percben öröm töltött el. Megszabadultam a kételkedéstől, és feltétel nélkül meghajoltam Isten nagysága előtt. Valami boldog súlytalanság járta át azokat az időket. A belső öröm átsugárzott rajtam, és rendkívüli helyzetek megoldására tett alkalmassá.

57 évesen lekonfirmáltam. Igém a János evangéliuma 14. rész 27. verse: „Békességet hagyok nektek...”. Legnagyobb kincsem valóban a békesség lett. Konfirmálásom után rendszeresen jártam istentiszteletekre, bibliaórákra, hogy Isten akaratát keressem és cselekedjem. Ő bevilágított az életembe, régen elkövetett vétkeket juttatott eszembe. Ezeket imádságban bevallottam, és kértem azokra az Ő bocsánatát. A kísértő azonban elbizonytalanított, hogy valóban bocsánatot nyertem-e, biztos lehetek-e abban, hogy Isten kegyelmébe fogadott. Isten az ő igéjével megerősített: „Higgy az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözülsz...”(ApCsel16,31) Előzőleg már sokszor hallottam ezt az ígét, de ekkor hallottam meg a szívemmel. A boldog tudat, hogy hihetek, hogy hiszek az Úr Jézusban, az Uram szót tartalommal töltötte meg. A hinni, bízni, engedelmeskedni fogalmak egybefonódtak a gondolataimban. Megértettem, hogy Jézussal „húzni az ígát” könnyebb. Ebben az őszinte átadásban mégis akadályozott valami. Kiderült, hogy réges-rég az agykontrollba való belekóstolásom megfertőzte a szellemi világom. Ekkor lelki gondozómmal együtt imádkozva megtagadtam a démoni hatalmakkal való kapcsolatomat, és Jézus Krisztus védelmébe helyeztem magam. A bizonytalanságból szabadulni, bizonyosságra jutni a tekintetben, hogy Isten Krisztus váltságáért elfogadott, valójában akkor tudtam, amikor lelki gondozóm jelenlétében hangosan kimondtam, és Krisztusnak átadtam vétkeimet, és a bocsánatot elfogadva hálát adtam azért. Kértem, hogy Ő

vezesse, formáljon. Ekkor két ének muzsikált bennem: „Mily jó, ha büntől már szabad, az Úr szolgája vagy...” és a „Tied örökre”. Ez mint egy pecsét került az életemre, mert „Akit a Fiú megszabadít, valósággal szabad.” Ebben a hitben élek. Ez az üdvözítő hit tölt el élő reménységgel. Hiszem, hogy Krisztus Isten haragját, mely irányomban jogos, levette rólam, és örök életben lesz részem, hol előre ment, hitben élő férjemmel is találkozni fogok. Ez ad erőt a gyász fájdalmának elhordozásához és a mindennapi gondok, aggodalmak leküzdéséhez.

Vezérigém: Filippi 1,6.

„Éppen ezért meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi a Krisztus Jézus napjára.”

Fodor Sándorné

ny. óvónő